Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 5 март 2015 година[1]

Дело C-78/14 P

Европейска комисия
срещу

ANKO AE

„Обжалване — Арбитражна клауза — Компетентност на Съда — Тълкуване на договорна клауза“

1. Настоящата жалба срещу решение на Общия съд на Европейския съюз ANKO/Комисия[2] се отнася до разграничението между фактически и правни въпроси в рамките на производство по обжалване по повод на спор от договорно естество, свързан с арбитражна клауза. Тъй като досега Съдът е разглеждал ограничен брой жалби от този вид, настоящото дело ще му позволи да изясни, че само по себе си тълкуването на договорна разпоредба представлява фактически въпрос, който не подлежи на обжалване.

Обстоятелства, предхождащи спора

2. ANKO AE (наричано по-нататък „ANKO“) е учредено по гръцкото право дружество с предмет на дейност търговия със и производство на метални изделия и електронни и далекосъобщителни изделия, устройства и апарати. От 2006 г. то участва в изпълнението на редица проекти, субсидирани от Европейския съюз.

3. В съответствие с Регламент (ЕО) № 1906/2006[3] и в рамките, предвидени в Решение № 1982/2006/ЕО[4], на 19 декември 2007 г. и 21 януари 2008 г. Комисията на Европейските общности, действаща от името на Общността, сключва с дружествата Siemens SA и FIMI Srl., в качеството им на координатори на два отделни консорциума, в които участва ищецът, споразумения № 215754 и № 215952 за отпускане на безвъзмездни средства. Тези споразумения за отпускане на безвъзмездни средства имат за цел съответно финансирането на проект, озаглавен „Отворена структура за достъпни услуги, интеграция и стандартизация“ (наричан по-нататък „проектът „Oasis“), и финансирането на проект, озаглавен „Сложна многопараметрова система за ефективно и непрекъснато оценяване и проследяване на двигателните способности на страдащи от Паркинсова болест и други невродегенеративни заболявания“ (наричан по-нататък „проектът „Perform“).

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — T-117/12, EU:T:2013:643 (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

3 — Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година за определяне на правила за участието на предприятия, изследователски центрове и университети в дейности по Седмата рамкова програма и за разпространение на резултатите от научните изследвания (2007—2013 г.) (ОВ L 391, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 108).

4 — Решение на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно Седмата рамкова програма на Европейската общност за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности (2007—2013 г.) (ОВ L 412, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 59, стр. 115).

4. Общите условия, еднакви и за двете споразумения за отпускане на безвъзмездни средства, се съдържат в приложение II към тях (наричани по-нататък „общите условия“). Съгласно точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия след получаване на докладите по точка II.4 Комисията може по всяко време да спре изцяло или отчасти плащанията за съответния бенефициер:

— ако извършената работа не съответства на разпоредбите на споразумението за отпускане на безвъзмездни средства;

— ако бенефициерът трябва да върща неправомерно получени държавни помощи на държавата си по установяване;

— при нарушение на разпоредбите на споразумението за отпускане на безвъзмездни средства или при съмнение или презумпция за наличието на нарушение на тези разпоредби, в частност в резултат от проверките и одитите, предвидени в точки II.22 и II.23 от общите условия;

— при съмнение за нередности, допуснати от един или няколко от бенефициерите при изпълнението на споразумението за отпускане на безвъзмездни средства;

— при съмнение или констатиране на нередности, допуснати от един или няколко от бенефициерите при изпълнението на друго споразумение за отпускане на безвъзмездни средства от общия бюджет на Съюза или от управляваните от него бюджети. В такъв случай плащанията се спират, ако нередността е груба и системна и може да засегне изпълнението на съответното споразумение за отпускане на безвъзмездни средства.

5. Тъй като по същество приема, че е налице обосновано съмнение за евентуално нарушение на посочените споразумения за отпускане на безвъзмездни средства, и в частност на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия, поради наличието на допуснати от ANKO нередности, с две писма от 9 август 2011 г. Комисията спира предвидените в споразуменията плащания за това дружество като предпазна мярка.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

6. С иск, подаден на основание член 272 ДФЕС и арбитражните клаузи в разглежданите споразумения за отпускане на безвъзмездни средства, ANKO иска от Общия съд: 1) да установи, че наложеното от Комисията спиране на плащанията по проектите „Oasis“ и „Perform“ съставлява нарушение на договорните ѝ задължения; 2) да разпореди на Комисията да му заплати сумата от 637 117,17 EUR по проекта „Perform“ заедно с лихвите по точка II.5, параграф 5 от общите условия, считано от връчването на иска; 3) да разпореди на Комисията да констатира, че ANKO не е длъжно да върща на тази институция сумата от 56 390 EUR, която му е била изплатена по проекта „Oasis“, и 4) да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

7. В точка 79 от обжалваното съдебно решение Общият съд уважава изтъкнатото от ANKO основание за първото му искане, а именно че Комисията е спряла плащанията по проектите „Oasis“ и „Perform“ без правно основание и в нарушение на споразуменията за отпускане на безвъзмездни средства по тези проекти. В точка 93 от обжалваното съдебно решение Общият съд уважава и второто искане „доколкото е насочено към осъждането на Комисията да извърши спрените плащания по проекта „Perform“, без това плащане да предрешава по-нататъшната преценка дали декларираните от [ANKO] разходи са допустими“. За сметка на това в точка 98 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля третото искане.

Производството пред Съда и исканията на страните

8. Комисията подава настоящата жалба в секретариата на Съда на 13 февруари 2014 г. Комисията иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение и да осъди ответника по жалбата да заплати съдебните разноски.

9. С молба, подадена в секретариата на Съда на 17 февруари 2014 г., Комисията иска от Съда да спре изпълнението на обжалваното съдебно решение до произнасянето си по жалбата срещу него. С писмо, постъпило в секретариата на Съда на 18 февруари 2014 г., Комисията също така иска молбата да бъде уважена временно, още преди насрещната страна да представи становището си, до произнасянето на определението, с което ще се сложи край на обезпечителното производство.

10. С определения от 21 февруари и 8 април 2014 г. заместник-председателят на Съда спира съответно изпълнението на обжалваното съдебно решение, още преди насрещната страна да е представила становището си, до произнасянето на определението, с което ще се сложи край на обезпечителното производство, както и изпълнението на обжалваното съдебно решение до произнасянето на решението, с което ще се сложи край на производството по обжалване по настоящото дело.

11. Страните са изслушани по време на съдебното заседание на 11 декември 2014 г.

Правен анализ

12. Комисията повдига едно-единствено основание, като твърденията ѝ по него се разделят на пет части, изведени от „неправилно тълкуване на общите условия“ на споразуменията за отпускане на безвъзмездни средства, а именно: 1) неправилна преценка на грубия и системен характер на нередностите като основание за спиране, 2) неправилна преценка на вероятността или опасността от повторно допускане на нередностите, 3) неправилен извод от ad hoc корекциите, 4) неправилно тълкуване на възможността да се използват средните разходи и неправилно прилагане на същата към фиктивните разходи — изопачаване на доказателства и последно 5) объркване на условията за спиране (съмнение) с условията за допустимост (сигурност).

Разграничение между правни и фактически въпроси в спор, повдигнат на основание член 272 ДФЕС

13. Още в началото следва да се припомни, че съгласно член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването се ограничава само до правни въпроси и то трябва да се основава на липса на компетентност на Общия съд, на нарушение на процесуалните правила в производството пред него, което накърнява интересите на жалбоподателя, или на нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд. Поради това единствено Общият съд е компетентен да установява фактите — освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото — и да преценява допуснатите доказателства[5]. Следователно, освен в случай на изопачаването им, установяването на тези факти и преценката на тези доказателства не представляват правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда[6].

5 — Като пример за тази постоянна съдебна практика вж. решение Commune de Millau и SEMEA/Комисия (C-531/12 P, EU:C:2014:2008, т. 56 и цитираната съдебна практика).

6 — Пак там.

14. Невинаги е лесно да се очертае границата между фактически и правен въпрос. В случая възниква ключовият въпрос дали тълкуването на разпоредба от общите условия на споразумение за отпускане на безвъзмездни средства по принцип представлява правен или фактически въпрос.

15. Практиката на Съда ни предоставя твърде малко данни в това отношение.

16. В решение Комисия/Alexiadou Съдът отменя решение на Общия съд и връща делото на последния с мотива, че е трябвало да вземе предвид договорна клауза, която е пренебрегнал [7].

17. В решение Evropaïki Dynamiki/Комисия [8] Съдът също отменя решение на Общия съд и му връща делото. В този случай Съдът приема, че Общият съд е пропуснал да се произнесе по едно от исканията на ищеца [9], не е проверил в достатъчна степен дали някои разходи са допустими по смисъла на някои членове от въпросните общи условия [10], не е било налице съгласувано и обосновано приложение на разпоредба от общите условия [11] и, накрая, Общият съд не е дал надлежен и изчерпателен отговор на изложените от ищеца доводи [12].

18. Самото тълкуване на договорните разпоредби обаче не е разглеждано в тези две решения [13].

19. В делото, по което неотдавна е постановено решение Commune de Millau и SEMEA/Комисия [14], в първоинстанционното производство Общият съд приема, че от целта на договора може да се направи извод за наличието на уговорка в полза на трето лице. При това положение Общият съд се обявява за компетентен да разгледа иска на Комисията срещу Commune de Millau. Според Съда става въпрос за извършена от Общия съд преценка на фактите [15], а не за правен въпрос, който подлежи на контрол от Съда. В случая с уговорката между SEMEA [16] и Commune de Millau в полза на трето лице Commune de Millau се е подчинила на арбитражната клауза, предвидена в общите условия на сключения между SEMEA и Комисията договор.

20. От посочената съдебна практика е видно, че Съдът все още не е уважил жалба, основана на неправилно тълкуване на договорна клауза. Мотивите, поради които Съдът е отменял решения на Общия съд, са били винаги от друго естество. Според мен Съдът възприема предпазлив подход, когато става въпрос за тълкуване на разпоредбите на договор в рамките на производство по обжалване при спорове с договорен характер.

21. Следователно цитираната съдебна практика не дава ясен отговор на въпроса дали тълкуването на договорна клауза представлява фактически или правен въпрос.

22. Предвид тези обстоятелства самото тълкуване на договорна разпоредба представлява ли преценка на фактите?

23. Мисля, че да.

7 — C-436/07 P (EU:C:2008:623, т. 19).

8 — C-200/10 P (EU:C:2011:281).

9 — Пак там (т. 33).

10 — Пак там (т. 41).

11 — Пак там (т. 54).

12 — Пак там.

13 — Решения Комисия/Alexiadou (EU:C:2008:623) и Evropaïki Dynamiki/Комисия (EU:C:2011:281).

14 — EU:C:2014:2008.

15 — Решение Commune de Millau и SEMEA/Комисия (EU:C:2014:2008, т. 57). Тази преценка довежда Общия съд до извода, че Commune de Millau е имала задължение за плащане.

16 — Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron.

24. Договорната разпоредба не е източник на право в смисъл на правна норма. В този контекст договорът не попада в обхвата на понятието „право“ по член 256 ДФЕС и член 58 от Статута на Съда. Ето защо тълкуването на договорна разпоредба не може да се счита за тълкуване на правото.

25. Разбира се, положението трябва да се анализира по друг начин, ако жалбата е основана на нарушение на приложимото към договора право, било то правото на Съюза или националното право [17]. В тази хипотеза става въпрос за тълкуване на приложимото към договора право.

26. Съдът обаче не може да тълкува договорна разпоредба, която няма никаква връзка с разпоредба от правото на Съюза, без да навлезе в сферата на компетентност на Общия съд по установяване на фактите.

27. Кратък анализ на настоящото положение в процесуалното право на някои държави членки потвърждава тази констатация.

28. В полското право, както от съдебната практика, така и от преобладаващото мнение в доктрината е видно, че определянето на намеренията на страните по договора попада в обхвата на преценката на фактите и не подлежи на контрол в касационното производство. За сметка на това, евентуалното нарушение на съдържащите се в член 65 от Гражданския кодекс правила за тълкуване на договорите може да бъде касационно основание [18].

29. В испанското право правилното тълкуване на договор не е въпрос, който може да се разглежда в касационното производство. Тази проблематика надхвърля компетентността на касационната юрисдикция и не предполага извършване на контрол за законосъобразност, а вмешателство във функциите на съда, който решава спора по същество [19].

30. По подобен начин в италианското право тълкуването на договор по принцип е от компетентността на съда, който решава спора по същество, и не е възможно в касационното производство, тъй като става въпрос за преценка на фактите [20].

31. Също така в германското право разпоредбите на договора не се считат за правни норми в касационното производство („Revision“) [21]. Определянето на намеренията на страните по договора попада в обхвата на преценката на фактите [22]. Същото се отнася и за тълкуването на арбитражно споразумение [23]. Съдът, действащ в рамките на касационно производство

17 — Съдът изглежда не вижда пречка на контрол при обжалване да се подложат по същество национални материалноправни разпоредби, приложими към договора. Вж. по-специално решение Комисия/CCRE (C-87/01 P, EU:C:2003:400, т. 56—64). В заключението си по дело Commune de Millau и SEMEA/Комисия (C-531/12 P, EU:C:2014:1946, т. 76—77) генералният адвокат Kokott се отнася критично към подобна съдебна практика, като се позовава на текста на член 58 от Статута на Съда.

18 — Вж. *Ereciński*, T. Komentarz do art. 398(3) — in: Ereciński, T. (ed.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2012, 11, *Wójcik*, M. Komentarz do art. 398(3) — in: Jakubecki, A. (ed.), Komentarz do Kodeksu pospowania cywilnego, Warszawa 2012, 7, както и решения на Sąd Najwyższy (Върховен съд на Полша) от 20 март 2002 г., № V CKN 945/00, и от 15 октомври 2002 г., № II CKN 1167/00.

19 — Вж. решения на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) от 7 юни 2011 г. (№ 364/2011 (FD 10°), от 12 ноември 2012 г. (№ 650/2012 (FD 3°) и от 15 ноември 2012 г. (№ 782/2012 (FD 3°).

20 — Вж. решения на Corte di Cassazione (Касационен съд, Италия) Cass., 29 юли 2003 г., № 11679, Cass., 14 юли 2004 г., № 13075 и Cass., 4 май 2009 г., № 10232.

21 — В областта на гражданско-процесуалното право вж. *Reichold*, K. — in: H. Thomas/H. Putzo (ed.), Zivilprozeßordnung. 29. ed., München 2008, § 545, 3. В областта на административно-процесуалното право вж. *Kopp*, O. Schenke, W.-R., Verwaltungsgerichtsordnung, 15. ed., München 2007, § 137, 3 sq.

22 — Вж. *Heßler*, H.-J. — in: *Zöller*, R., Zivilprozeßordnung. 28. ed., München 2010, § 546, 9.

23 — Решение на Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) от 28 февруари 1957 г. — VII ZR 204/56 (BGHZ 24, 15).

(„Revision“), е обвързан от извършеното тълкуване от съда, който решава спора по същество. Той може само да установи дали последният е допуснал грешка при прилагане на правото, нарушавайки разпоредбите на даден закон, като например правилата за тълкуване, или дали е извършил тълкуване в противоречие с всякакви логически или емпирични правила [24].

32. В литовското право тълкуването на договор се счита за фактически въпрос. Съответно касационното производство се отнася само до евентуалните нарушения на правилата за тълкуване на договорите [25].

33. В настоящото дело приложими по отношение на двете споразумения за отпускане на безвъзмездни средства по силата на член 9 от тях са собствените им клаузи, разпоредбите от правото на Съюза — относно Седмата рамкова програма за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности, финансовия регламент на Съюза, както и, при условията на евентуалност, белгийското право.

34. Комисията обаче не се позовава на нарушение на тези разпоредби от правото на Съюза. Нещо повече, в съдебното заседание след поставения от мен въпрос в това отношение Комисията подчертава, че не се позовава на нарушение на разпоредби от белгийското право.

35. Ще разгледам петте части на основанието за обжалване именно в светлината на тези съображения. С оглед на това не виждам как с единственото основание, изведено от „неправилно тълкуване на общите условия“ на споразуменията за отпускане на безвъзмездни средства, би могло да се повдигнат правни въпроси. По съображения за изчерпателност ще обобщя все пак накратко доводите, изложени от Комисията по отношение на петте части на посоченото основание.

По първата, втората, третата и петата част

Доводи на Комисията

– По първата част, изведена от неправилна преценка на грубия и системен характер на нередностите

36. Комисията по същество упреква Общия съд, че е допуснал грешка при тълкуването на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия и при нейното прилагане за целите на преценката на „грубия и системен“ характер на разглежданите нередности като основание за спиране на плащанията, предвидени в споразуменията за отпускане на безвъзмездни средства. В това отношение тя изтъква, че спирането на плащанията не се основава на изводите от доклада за финансов одит на спорните проекти, а на груби и системни нередности — установени при предишни финансови проверки, извършени през 2006 г. и 2008 г. и засягащи други проекти, в които ответникът по жалбата е участвал — и на неговия отказ да се съобрази с препоръките, направени по време на последната от тези проверки, с референтен номер 08-BA52-042. Посочените нередности били свързани предимно с начисляването на големи суми като преки разходи за персонал за услуги, предоставяни от лица, които нямат изискваната научна квалификация, и с методологията за изчисляване на разходите, водеща до надценяване на допустимите разходи и до ненадеждност на системата за отчитане на часовете положен труд.

24 — В областта на гражданско-процесуалното право вж. Heßler, H.-J., цит. съч., § 546, т. 9. В областта на административно-процесуалното право вж. Kopp, O., Schenke, W.-R., цит. съч., § 137, т. 19.

25 — Вж. решения на Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Върховен съд на Литва) от 15 април 1998 г., № 3K-21/98, от 2 ноември 2010 г., № 3K-7-409/2010, и от 25 март 2011 г., № 3K-3-132/2011.

– По втората част, изведена от неправилна преценка на вероятността/опасността от повторно допускане на нередностите

37. Комисията твърди, че самата „методология“, използвана от ANKO за изчисляване на разходите за персонал, е източник на нередности, в смисъл, че с нея се увеличава както броят на часовете, така и възнаграждението на членовете на персонала. Тази неправомерна практика вече била установена при пет проекта и съответно „можело“ да се отрази на изпълнението и на разглежданите проекти. Отказът на Общия съд да признае подобна „вероятност“ (или съмнение) представлявал също така неправилно тълкуване на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия.

– По третата част, изведена от неправилен извод от ad hoc корекциите

38. Комисията признава, че ANKO е извършило корекции и възстановявания. Това обаче не означавало, че то е променило окончателно общата си „методология“. Просто дружеството направило ad hoc корекции там, където са установени нередности, и се задоволило да възстанови някои от сумите, за които е било упрекнато, че е получило неправомерно, без обаче да вземе мерки от общ характер във връзка, от една страна, с проверката на наетите на работа лица и на техните квалификации с оглед на съответната програма, или, от друга страна, с прецизното отчитане на часовете положен от персонала труд, които мерки да попречат в бъдеще отново да се приложи старата „практика“. Поради това фактът, че се правят заключения за общата „методология“ на ищеца въз основа на конкретна ad hoc корекция, означавал погрешен индуктивен анализ, водещ до неправилно тълкуване на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия относно вероятността да се възпроизведат нередности от същото естество при други проекти.

– По петата част, изведена от объркване на условията за спиране (съмнение) с условията за допустимост (сигурност)

39. Комисията изтъква, че Общият съд е объркал условията за спиране на плащанията, а именно наличие само на съмнение, с условията за допустимост на декларираните разходи.

40. В това отношение Комисията твърди, че спирането на плащанията е само временна мярка. Съответно тя можела да обоснове тази мярка с евентуални последици, т.е. с чиста вероятност. Поради това изобщо не се налагало да са налице някакво нарушение и вреда.

Анализ

41. В точки 46—79 от обжалваното съдебно решение Общият съд тълкува точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия.

42. В точка 65 от обжалваното съдебно решение той заключава, че „Комисията не е доказала надлежно нито грубия и системен характер на констатираните нередности, нито начина, по който подобни нередности, ако се приемат за установени, биха могли да засегнат изпълнението на проектите „Perform“ и „Oasis“.

43. В рамките на настоящото производство по обжалване Комисията цели единствено Съдът да замени тълкуването, направено от Общия съд, със свое тълкуване на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия.

44. Тъй като Комисията оспорва единствено тълкуването на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия, предлагам на Съда да отхвърли първата, втората, третата и петата част като недопустими.

По четвъртата част, изведена от неправилно тълкуване на възможността да се използват средните разходи, неправилно прилагане на същата към фиктивните разходи и изопачаване на доказателствата

Доводи на Комисията

45. Най-напред Комисията припомня критериите, които трябва да бъдат кумулативно изпълнени, за да може да се декларират средните разходи за персонал. Първо, методът за изчисляване на средните разходи за персонал е този, който бенефициерът декларира като свой обичаен метод за осчетоводяване на разходите; второ, методът за изчисляване се основава на реалните разходи за персонал на бенефициера, включени в неговите задължителни счетоводни отчети, без прогнозни или бюджетно планирани елементи; трето, методът за изчисляване изключва от средните ставки за персонал всеки недопустим разход и четвърто, броят на отработените часове, използван за изчисляване на средните почасови ставки, отговаря на обичайните практики на управление на бенефициера, при условие че те отразяват действителните трудови стандарти на бенефициера. Що се отнася до последния критерий, Комисията подчертава, че Общият съд е изяснил, че могат да се начисляват единствено разходите за фактически отработените часове по проекта от лицата, извършващи пряко работата.

46. Комисията изтъква, че като е признал правомерността на някои декларирани от ANKO разходи за персонал въз основа на договорните клаузи, и в частност на точка II.14, параграф 1, втора алинея от общите условия, в точки 71—75 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е съобразил смисъла на тези договорни клаузи, които позволяват прилагане на метод за изчисляване на разходите въз основа на средна стойност, но само ако средната стойност се изчислява според реални, а не според фиктивни разходи за персонал. Използването на „средна стойност“ въз основа на въпросните клаузи не би следвало да води до одобряване на такива фиктивни разходи, при положение че средната стойност трябва да се определя според реалните разходи.

47. В това отношение Комисията припомня, че тя не оспорва възможността да се използват средни ставки за разходите за персонал, а по-скоро, че се вземат предвид разходи, които не са реални, било защото възнагражденията не съответстват на специализацията на наетия персонал, било защото производствените часове не са реални, а фиктивни. Впрочем тя подчертава, че достоверността на елементите, които се вземат предвид, представлява общо изискване за добро управление и при всички положения, условие за възстановяване на разходите от бюджета на Съюза, което по отношение на съответното споразумение за отпускане на безвъзмездни средства означава, че се изисква отчитане на реалните часове и разходи. Последващото използване на средна ставка — което във всеки случай ANKO не е направило — било друг въпрос, който обаче не давал право да се вземат предвид фиктивни и следователно несъществуващи часове или квалификации на неспециализирания персонал.

48. Поради това направеното от Общия съд тълкуване на точка II.5, параграф 3, буква г) от общите условия било неправилно, а изложените доводи — неотносими, доколкото по петте проекта вече е установено, че представените от ответника по жалбата разходи поне отчасти не са реални, каквото е изискването в общите условия на споразуменията за отпускане на безвъзмездни средства.

49. Според Комисията доводите на Общия съд в този контекст също можели да се разглеждат като изопачаване на доказателствата, доколкото ANKO не е използвало средни разходи, а точен брой производствени часове и конкретни възнаграждения, които — що се отнася до най-отдавнашните споразумения за отпускане на безвъзмездни средства — били коригирани ad hoc за всеки отделен служител, както било видно от одиторските доклади.

Анализ

50. Доколкото Комисията оспорва направеното от Общия съд тълкуване, по този въпрос се придържам към преценката си, съдържаща се в точки 41—44 по-горе.

51. Що се отнася до твърдяното изопачаване на доказателствата от Общия съд, на първо място следва да се констатира, че Комисията изрично сочи наличието на подобно изопачаване, както се изисква от практиката на Съда [26].

52. Съгласно постоянната съдебна практика „изопачаването трябва ясно да личи от [материалите] по делото, без да е необходимо да се прибягва до *нова преценка* [27] на факти[те] и на доказателств[ата]“ [28]. В някои случаи Съдът използва малко по-гъвкава формулировка, според която „[…] изопачаване е налице, когато без [използване] на *нови доказателства* [29], оценката на съществуващите доказателства се явява явно неправилна“ [30].

53. Изопачаването на доказателствата предполага, че Общият съд е надхвърлил явно границите на разумната преценка на доказателствата. За да се докаже наличието на изопачаване, не е достатъчно да се предложи различно от възприетото от Общия съд тълкуване на тези доказателства [31].

54. Считам, че направеното от Общия съд тълкуване в точки 71—79 от обжалваното съдебно решение не представлява изопачаване на доказателствата.

55. В точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд се позовава на член II.14, параграф 1, първа алинея, буква г) и втора алинея от общите условия. Въпреки че е възможно да се застъпи друго мнение относно прилаганата от ANKO система на начисляване на разходи, направеното от Общия съд тълкуване не е явно неправилно. Тълкувайки разпоредбите на общите условия, Общият съд трябва да прецени свободно фактите, тоест съдържанието на общите условия, намеренията на страните, както и обстоятелствата, при които е бил сключен и изпълнен договорът. Въпреки че различно от възприетото от Общия съд разрешение е възможно, преценката на последния не може да се счита за явно неправилна и водеща до изопачаване на доказателствата.

56. Поради това предлагам на Съда да отхвърли четвъртата част като неоснователна.

26 — Като пример за това изискване вж. определение Carrols/СХВП (C-171/12 P, EU:C:2013:131, т. 36).

27 — Курсивът е мой.

28 — Вж. решение Tomra Systems и др./Комисия (C-549/10 P, EU:C:2012:221, т. 27 и цитираната съдебна практика).

29 — Курсивът е мой.

30 — Вж. решение PKK и KNK/Съвет (C-229/05 P, EU:C:2007:32, т. 37). В заключението си по това дело (C-229/05 P, EU:C:2006:606, т. 42) генералният адвокат Kokott обяснява разликата между двете формулировки, както следва: „установяването на изопачаване на доказателствата предполага и известна преценка на последните. Изопачаване на доказателствата е налице, по-скоро когато без [използване] на нови доказателства преценката на съществуващите такива е очевидно погрешна“.

31 — Вж. решения Activision Blizzard Germany/Комисия (C-260/09 P, EU:C:2011:62, т. 57) и Комисия/Aalberts Industries и др. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, т. 52).

Заключение

57. Предвид гореизложеното предлагам на Съда да отхвърли жалбата и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.